

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Светлин Михайлов
Рени Ковачка

като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело № 20221001000980 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.274, вр.чл.247 от ГПК.

Производството е образувано по повод частна жалба от Л. Т. П., с която обжалва допълнително решение № 260 575 от 07.09.2022 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, с което съдът е оставил без уважение предприетата съгласно определение от протокол от съдебно заседание № 10 015 от 09.03.2022 г. на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав, по т.д. № 185/20 г. на основание чл. 247, ал.1 от ГПК процедура по ПОПРАВКА НА ОЧЕВИДНА ФАКТИЧЕСКА ГРЕШКА в диспозитива на решение № 665 от 29.03.2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав, постановено по т.д. № 4200/2011 г.

В частната жалба се твърди от жалбоателя, че от обстоятелствената част на исковата молба се установява, че съдът е сезиран с искове с правно основание чл.26, ал.1, предл.1 от ЗЗД, с правно основание чл.26, ал.1, предл.2 от ЗЗД, с правно основание чл.26, ал.1, предл.3 от ЗЗД, с правно основание чл.26, ал.2, предл.4 от ЗЗД и с правно основание чл. 40 от ЗЗД. Твърди, че в постановеното решение първоинстанционния съд е изложил изводи за неоснователност на всяка една от така заявените претенции, но в диспозитива е постановил е постановил само отхвърляне на исковете с правно основание чл.26, ал.1, предл.1 и чл.26, ал.1, предл.2 от ЗЗД. Твърди, че този пропуск, изразяващ се в неотразяване в диспозитива на решението на становището на съда, личащо от мотивите, несъмнено представлява несъответствие между формираната воля и нейното външно изразяване. Твърди, че в случай не се касае за процедура по чл.250 от ГПК, а за такава по чл.247 от ГПК. Ето защо моли съда да постанови решение, с което съдът да отмени изцяло решение № 665 от 29.03.2018 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, като се отмени и допълнително решение № 260 575 от

07.09.2022 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, като вместо тях се постанови ново, с което да се прогласи нищожността на процесния договор за прехвърляне на недвижим имот от 02.03.2006 г., като по иска с правно основание чл.40 от ЗЗД да се обяви недействителността на същият договор, като сключен във реда на представляваното търговско дружество. Моли при условията на евентуалност, в случай на отхвърляне нагорния, първия иск, на основание чл.125, ал.1 и ал.3 от ТЗ, вр.чл.127 от ТЗ и чл.133 от ТЗ, вр.чл.55 от ЗЗД да се осъди солидарно ответниците „Лапис“ ЕООД и Е. Г. И. да заплатят солидарно на Л. Т. П. сумата от 30 000 лв., частичен иск, част от обща сума от 90 000 лв., представляваща право на вземане на дружествен дял, както и сумата от 31 000 лв., представляваща право на вземане на съответната част от печалбата.

Ответникът М. Й. С. редовно призован оспорва така подадената жалба. Твърди, че същата е допустима, но неоснователна. Твърди, че такъв иск не е бил предявяван, което обстоятелство се потвърждава и от петитума на исковата молба. Твърди, че несъстоятелни са доводите на жалбодателя, че е сезирал съда и с иск с правно основание чл.40 от ЗЗД, както и че при наличието на пропуск да се вземе предвид определен факт или погрешна преценка, както и пропускът да се вземе становище по част от иска не представлява очевидна фактическа грешка. Такива грешки следва да бъдат отстранени по реда на обжалването или на искането за допълване на постановеното решение. Ето защо моли съда да постанови решение, с което потвърди атакуваното като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Съдът след като се съобрази с доводите, изложени в жалбата и като взе предвид, представените по делото писмени, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното допълнително решение № 260 575 от 07.09.2022 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, че съдът е оставил без уважение предприетата съгласно определение от протокол от съдебно заседание № 10 015 от 09.03.2022 г. на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав, по т.д. № 185/20 г. на основание чл. 247, ал.1 от ГПК процедура по ПОПРАВКА НА ОЧЕВИДНА ФАКТИЧЕСКА ГРЕШКА в диспозитива на решение № 665 от 29.03.2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав, постановено по т.д. № 4200/2011 г.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с решение № 665 от 29.03.2018 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, съдът е отхвърлил предявените от Л. Т. П. против „Лапис“ ЕООД и М. Й. С. искове с правно основание чл. 26 ал. 1, предл. 1 и 2 от ЗЗД за прогласяване нищожността на договор за прехвърляне недвижим имот от 02.03.2006 г., оформен с нотариален акт №27, вписан в том I, регистрационен № 843, н.д. № 26/06 г., с който „Лапис“ ЕООД, гр. София, представлявано от управителя му Е. Г. И. е продало на М. Й. С. недвижим имот, представляващ: първи етаж от двуетажна сграда - битов комбинат, построен в София, ж.к. „Хаджи Д.“, ул. „Макгахан“ № 63, със застроена площ от 380.45 кв. метра, състоящ се от

кафе със склад, санитарен възел и сепаре, магазин за хранителни стоки и склад, офис, санитарен възел и хладилно помещение, рибен магазин, помещение за трафопост, компютърна зала със санитарен възел и офис на първо и второ ниво и избено складово помещение в сутеренен етаж, кота - 1.44, с площ от 65 кв.м., като неоснователни; прекратил е като процесуално недопустимо производството в частта на предявения от Л. Т. П. против Е. Г. И. иск с правно основание чл. 125, ал.1 3 от ТЗ, във вр. с чл. 127 от ТЗ за заплащане на сумата от 30 000 - частичен иск, представляващ право на вземане за дружествен дял, част от общата сума от 90 000, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; прекратил е като процесуално недопустимо производството в частта на предявения от Л. Т. П. против Е. Г. И. иск с правно основание чл. 133 от ТЗ за заплащане сумата 31 000 лева - право на вземане на съответната част от печалбата за 2005 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; отхвърлил е предявения от Л. Т. П. против „Лапис“ ЕООД иск с правно основание чл. 125, ал.1, 3 от ТЗ, във вр. с чл. 127 от ТЗ за заплащане на сумата 30 000 лв. - частичен иск, представляващ право на вземане за дружествен дял, част от общата сума от 90 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, като неоснователен; отхвърлил е предявения от Л. Т. П. против „Лапис“ ЕООД иск с правно основание чл. 133 от ТЗ за заплащане сумата 31 000 лева - право на вземане на съответната част от печалбата за 2005 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, като неоснователен. Видно от мотивите на постановеното съдебното решение (стр. 18), първоинстанционният съд е изложил пространни съображения относно фактическият състав на недействителността по чл.40 ЗЗД, съгласно ТР № 5/12.12.2016 г. по тълк.дело № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС. Очевидно изхождайки от субективния елемент - споразумяване между представителя и насрещната страна по договора, за увреждането на представлявания, предпоставящо недобросъвестност и на двамата - като е приел, че наличието на такава не се явява доказано към момента на сключването на атакуваната сделка, съдът е формирал единствено извод за недоказана нищожност на сделката, поради „накърняване на добрите нрави, т.е. в мотивите на решението, наред с основанията по чл. 26 ал.1 пр. първо и второ ЗЗД, по които има изрично произнасяне с диспозитива на решението, се съдържат още и мотиви, относими към иск за привидност на атакуваната сделка - чл.26, ал.2 ЗЗД.

Недоволен от така постановеното решение е останал ищецът, който го обжалва с въззивна жалба, по която е образувано в.т.д. № 417/19 г. по описа на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав. В производство по в.т.д. № 417/19 г. по описа на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав, въззивният съд е отменил определението за ход на устните състезания, което е обосновал наличие на очевидна фактическа грешка в първоинстанционния акт - липса на произнасяне с диспозитив по формирана от съда в мотивите воля за неоснователност на предявен иск, с правно основание чл. 40 ЗЗД, поради което и с определение № 2 710 от 07.08.2019 г. постановено по делото въззивния съд е върнал делото на Софийски градски съд, за

отстраняване на очевидна фактическа грешка.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с решение № 1 741 от 04.10.2019 г., постановено по т.д.№ 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, първоинстанционния съд е отказал да допусне поправката. Видно от мотивите на същото решение съдът е приел, че не се е считал сезиран с нарочен иск, с правно основание чл. 40 ЗЗД, а мотивите на стр. 18 от решението, макар препращащи към чл.40 ЗЗД, били наведени в относимост към предявена нищожност на разпоредителната сделка единствено на основанията по чл. 26 ал. 1 ЗЗД - поради накърняване на добрите нрави (макар произнасяне по иск с правно основание чл.26, ал.1, пр. трето ЗЗД също да не фигурира в диспозитива на решението. Първоинстанционният съд се е позовал и на липсващ петитум на иск по чл. 40 ЗЗД, както и на незаплатена държавна такса по такъв иск.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че с решение № 1 741 от 04.10.2019 г., постановено по т.д.№ 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд е обжалвано от ищеца, като въззивния съд с решение въззивният съд е отменил решение №1 741 от 04.10.2019 г., постановено по т.д.№ 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд и допуснал констатираната от самия него поправка на очевидна фактическа грешка, с което по същество е формиран, като неразделна част от първоинстанционното решение, отхвърлителен диспозитив и по иск с правно основание чл.40 ЗЗД.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че с решение № 60 182 от 04.01.22 г., постановено по т.д. № 2 217/20 г. по описа на Върховен касационен съд, Търговска колегия, Първо търговско отделение съдът е обезсилил решение № 1 004 от 15.05.2020 г., постановено по т.д.№ 185/20 г. на Софийски апелативен съд и отмененото със същото решение № 1 741 от 04.10.2019 г. по т.д.№ 4 200/11 г. на Софийски градски съд, произнесени по реда на чл.247 ГПК и е върнал делото на Софийски апелативен съд за произнасяне по въззивната жалба на Л. Т. П. - вх.№ 66 705 от 14.05.2018 г.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че след връщането от Върховен касационен съд, Софийски апелативен съд е приел, че е сезиран от ищеца в производството с молба вх. № 30 598 от 07.03.22 г., с която същият е поискал да бъде поправена очевидна фактическа грешка, поради което с протоколно определение № 10 015 от 09.03. 22 г. е прекратил производството по делото и е върнал същото на първоинстанционния съд за произнасяне по молбата.

Недоволен от постановеното решение от първоинстанционния съд е останал ищецът, който го обжалва и пред Софийски апелативен съд е образувано настоящето дело.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Подадената частна жалба е ***допустима, но неоснователна.***

С атакуваното допълнително решение № 260 575 от 07.09.2022 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, че съдът е оставил без уважение предприетата съгласно определение от протокол от съдебно заседание № 10 015 от 09.03.2022 г. на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав, по т.д. № 185/20 г. на основание чл. 247, ал.1 от ГПК процедура по ПОПРАВКА НА ОЧЕВИДНА ФАКТИЧЕСКА ГРЕШКА в диспозитива на решение № 665 от 29.03.2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав, постановено по т.д. № 4200/2011 г.

Спорни пред настоящата инстанция са изводите на първоинстанционния съд по отношение на съществуване на очевидна фактическа грешка в постановеното решение. В обстоятелствената част на молбата и настоящата частна жалба жалбодателят е изложил твърдение за наличието на такава, като твърди, че съдът е направил изводи в мотивите на решението по отношение на предявен иск с правно основание чл.40 от ЗЗД, но не се е произнесъл в диспозитива по така предявеният иск. Така наведените доводи настоящият състав намира за неоснователни по следните съображения:

Трайна и безпротиворечива е съдебната практика, както и доктрината, че очевидна (явна) фактическа грешка е несъответствие между формираната воля на съда и нейното външно изразяване в писмения вид на решението. Един от примерите на очевидна фактическа грешка е когато е налице противоречие между приетото в мотивите и постановеното в диспозитива на постановения съдебен акт. Поправка на очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 247 ГПК се допуска, когато е налице несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното външно изразяване в писмения текст на решението. Формираната от съда воля трябва да следва от мотивите на съдебния акт, а изразяването ѝ да е обективизирано в диспозитива. За да са налице условията по чл. 247 ГПК е необходимо грешката да е установима без затруднения и да не се налага тълкуване на волята на съда. Недопустимо е по реда на поправката да се замества неправилно формирана или липсваща воля на съдебния състав. В този смисъл решение № 55 от 06.07.2009 г., постановено по т.д. № 541/09 г. по описа на Т.К., I Т.О. на ВКС, решение № 25 от 30.01.2017 г., постановено по гр.д. № 2 525/15 г. по описа на Г.К., III Г.О. на ВКС и др.

Очевидна фактическа грешка е налице, когато има несъответствие между действителната воля на съда и външното ѝ изразяване в писмения текст на решението. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 4.01.2001 г. на ВКС по т. гр. д. № 1/2000 г., ОСГК-т. 18. със сила на присъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото. С решението съдът подвежда фактите под правната норма, и ги обявява в диспозитива като правни последици, които се ползват със сила на присъдено нещо. Единствено диспозитивът на решението представлява източника на силата на присъдено нещо. Мотивите към решението не са част от него. Последователна е съдебната практика в разбирането си, че на поправка подлежи само диспозитивът, а не и мотивите на съдебен акт, и то само в случай, че има несъответствие между формираната воля на съда и нейното външно изразяване, което в настоящия случай не се установява (в този смисъл - решение № 55/06.07.2009 г.,

постановено по т. д. № 541/09 г. по описа на ВКС, I т.о.; решение № 35/07.02.2011 г. постановено по гр. д. № 1 720/09 г. по описа на ВКС, IV г.о.; решение № 170/09.05.2014 г. постановено по гр. д. № 4 459/13 г. по описа на ВКС, I г.о. и др.).

Индивидуализацията на спорното право се извършва от ищеца чрез основанието и петитума на исковата молба, която трябва да отговаря на предвидените в чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК изисквания. За редовността на исковата молба съдът следи служебно, тъй като надлежното предявяване на иска е условие за допустимост на процеса и на постановеното по съществото на спора съдебно решение. При констатиране на несъответствие между съдържанието на исковата молба и изискванията на чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК съдът трябва да процедира по начина, указан в чл. 129, ал. 2 ГПК, като предостави възможност на ищеца да отстрани пороците на исковата молба чрез ясно и точно формулиране на исковата претенция, а ако той бездейства - да върне исковата молба на основание чл. 129, ал. 3 ГПК. Когато недостатъците на исковата молба са констатирани за пръв път във въззивното производство, въззивният съд е длъжен да процедира по аналогичен начин, в каквато насока са и задължителните указания в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001 г. на ОСГК на ВКС и т. 7 от Тълкувателно решение № 2/2.07.2004 г. на ОСГК на ВКС, които не са загубили значение и при действието на ГПК от 2008 г. В този смисъл е константната съдебна практика, обективизирана и в решение № 2 от 22.04.2020 г. постановено по гр.д. № 1 153/19 г. по описа на Г.К., IV Г.О. на ВКС.

В конкретния случай видно от петитума на исковата молба и направените от ищеца уточнения същият е поискал разрешаването на правен спор като е въвел като спорно материално право исковете искове с правно основание чл. 26 ал. 1, предл. 1 и 2 от ЗЗД за прогласяване нищожността на договор за прехвърляне недвижим имот от 02.03.2006 г., оформен с нотариален акт №27, вписан в том I, регистрационен № 843, н.д. № 26/06 г., с който „Лапис“ ЕООД, гр. София, представлявано от управителя му Е. Г. И. е продало на М. Й. С. недвижим имот, представляващ: първи етаж от двуетажна сграда - битов комбинат, построен в ***, ж.к. „***“, ул. „***“ № **, със застроена площ от 380.45 кв. метра, състоящ се от кафе със склад, санитарен възел и сепаре, магазин за хранителни стоки и склад, офис, санитарен възел и хладилно помещение, рибен магазин, помещение за трафопост, компютърна зала със санитарен възел и офис на първо и второ ниво и избено складово помещение в сутеренен етаж, кота - 1.44, с площ от 65 кв.м., иск предявен от Л. Т. П. против Е. Г. И. с правно основание чл. 125, ал.1 и 3 от ТЗ, във вр. с чл. 127 от ТЗ за заплащане на сумата от 30 000 - частичен иск, представляващ право на вземане за дружествен дял, част от общата сума от 90 000, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; иск предявен от Л. Т. П. против Е. Г. И. с правно основание чл. 133 от ТЗ за заплащане сумата 31 000 лева - право на вземане на съответната част от печалбата за 2005 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; иск предявен от Л. Т. П. против „Лапис“ ЕООД с правно основание чл. 125, ал.1 и 3 от ТЗ, във вр. с чл. 127 от ТЗ за заплащане на сумата 30 000 лв. - частичен иск, представляващ право на вземане за

дружествен дял, част от общата сума от 90 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане и иск предявен от Л. Т. П. против „Лапис“ ЕООД с правно основание чл. 133 от ТЗ за заплащане сумата 31 000 лева - право на вземане на съответната част от печалбата за 2005 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Видно от доказателствата по делото, с определението по чл.146 от ГПК първоинстанционния съд е квалифицирал предявените от ищеца искове, така както са посочени по-горе, като ищецът не е оспорил дадената от съда правна квалификация на предявените искове. С постановеното съдебно решение първоинстанционния съд се е произнесъл по така предявените искове.

При извършваната от настоящият състав проверка същият констатира, че ищецът е поддържал, че сключеният договор за покупко-продажба е реализиран след недопустимо споразумение между представляващия търговското дружество, като е посочил че това е по смисъла на чл.40 от ЗЗД, относно цената. С тези твърдения ищецът е обосновал, че извършената продажба, която атакува е извършена в нарушение на добрите нрави. Така въведените твърдения, съпоставени с ясно формулираният петитум на исковата молба настоящият състав намира, че правят исковата молба нередовна, по следните съображения:

Фактическият състав на недействителността по чл. 40 от ЗЗД не включва преценка дали са накърнени добрите нрави, а дали действително, обективно са увредени интересите на представляваната страна по договора, както и дали действалият от нейно име представител и насрещната страна по договора са добросъвестни или не, т.е. - дали са осъзнавали, че увреждат представлявания или не са. Преценката както за наличие на увреждане интересите на представлявания, така и за недобросъвестност едновременно на представителя и на насрещната страна по договора, се извършва предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай, но във всички случаи - към момента на сключването на договора, като тежестта за доказване е за представлявания. В този смисъл са подробните съображения за разграничението между недействителността по чл. 40 от ЗЗД и нищожността по чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, изложени в разясненията, дадени в пункт 4 от мотивите към т. 3 от тълкувателното решение и на актуалната съдебна практика по приложението на ТР № 5/12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС, обективизирана в решение № 241/15.01.2021 г. по гр. д. № 3796/2019 г., IV г. о. на ВКС на РБ. С нормата на чл. 40 от ЗЗД законодателят е предвидил, че когато представителят и лицето, с което той договаря се споразумеят във вреда на представлявания, то договарят не поражда правно действие за представлявания. Нормата на чл. 40 от ЗЗД предвижда вид недействителност на сключения от представлявания чрез представител договор при установяване на споразумение, което е във вреда на представлявания. Съгласно разясненията в т. 3 от Тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС, недействителността по чл. 40 от ЗЗД е особен вид недействителност, на която може да се позове само лицето, от чието име е извършена сделката чрез представител,

действал заедно със съконтрахента, във вреда на представявания.

С оглед на така заявените факти и твърдения в обстоятелствената част на исковата молба настоящият състав намира, че исковата молба е нередовна, тъй като нейното съдържание не съответства на чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК, поради което въззивния съд, който разглежда спора по подадена въззивна жалба срещу постановеното решение, ако констатира такова противоречие следва да процедира по начина, указан в чл. 129, ал. 2 ГПК, като предостави възможност на ищеца да отстрани пороците на исковата молба чрез ясно и точно формулиране на исковата претенция, а ако той бездейства - да върне исковата молба на основание чл. 129, ал. 3 ГПК. Това не може да се извърши в производството по обжалване на постановеното допълнително решение по чл.247 от ГПК, тъй като за да са налице условията по чл. 247 ГПК, както и да бъде извършен инстанционен контрол върху постановено от първоинстанционния съд решение по чл.247 от ГПК е необходимо грешката да е установима без затруднения и да не се налага тълкуване на волята на съда, както и да се констатира недостатъци на исковата молба, които не могат да бъдат отстранени в производството по поправка на постановеното решение. Недопустимо е по реда на поправката да се замества неправилно формирана или липсваща воля на съдебния състав, както и да се извършва нова, различна от дадената от съда правна квалификация на предявените искове.

По изложените съображения настоящият състав намира, че следва да се постанови решение, с което да се потвърди атакуваното допълнително такова.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА допълнително решение № 260 575 от 07.09.2022 г., постановено по т.д. № 4 200/11 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 9 състав, че съдът е оставил без уважение предприетата съгласно определение от протокол от съдебно заседание № 10 015 от 09.03.2022 г. на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав, по т.д. № 185/20 г. на основание чл. 247, ал.1 от ГПК процедура по ПОПРАВКА НА ОЧЕВИДНА ФАКТИЧЕСКА ГРЕШКА в диспозитива на решение № 665 от 29.03.2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав, постановено по т.д. № 4200/2011 г.

След влизане в сила на настоящето решение делото да се изпрати на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 6 състав за произнасяне по въззивна жалба на Л. Т. П. - вх.№ 66 705 от 14.05.2018 г.

Решението подлежи на касационно обжалване в тридесет дневен срок от съобщението за изготвянето му пред Върховен касационен съд, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____